

1. Dit kan niet waar zijn

Het is woensdagmiddag.

Freek en Gerdien fietsen uit school naar huis.

'Freek, ik ben benieuwd of de twee kalfjes al zijn geboren.'

'Twee kalfjes?'

'Heb ik je dat niet verteld? De roodbonte koe krijgt twee kalfjes. Ik hoop dat ze nog niet geboren zijn. Het is zo leuk om kalfjes geboren te zien worden.'

'Ja, dat is het ook. Jammer dat het kalfje dat gisteren werd geboren is doodgegaan.'

'Freek, mijn vader begrijpt er niets van dat er nu al zo veel kalfjes dood geboren zijn. Ik hoop dat deze kalfjes mogen blijven leven.'

'Dat hoop ik ook.'

'Laten we flink doorfietsen.' Gerdien zet er de vaart in.

Zwijgend racen ze verder.

Als ze de hof bij Gerdien oprijden, ziet Gerdien haar vader net de stal in lopen.

'Papa.' Ze laat haar fietsbel rinkelen. Freek ook.

Vader draait zich om en steekt zijn hand op. Dan verdwijnt hij in de stal. Maar in dat korte moment ziet Gerdien een verdrietige trek op zijn gezicht.

Er is vast iets gebeurd.

Gerdien bedenkt zich geen ogenblik. Ze rijdt tot aan de stal, zet vlug haar fiets tegen de muur en rent de stal in. Dan ziet ze haar vader bij de koe die net twee kalfjes

heeft gekregen. Ze hurkt naast haar vader neer en kijkt naar de kalfjes. Haar adem stukt in haar keel. Nee, dit kan niet waar zijn. Dit mag niet.

Freek is achter Gerdien aan gekomen en zit ook op zijn hurken naast Gerdien.

‘Pap, papa, zijn deze kalfjes ook dood?’ fluistert Gerdien zachtjes.

Vader knikt alleen maar.

‘Hoe kan het nu dat er achter elkaar kalfjes dood worden geboren, oom Bert?’

‘Wist ik dat maar, Freek. Ik pieker er hele dagen over’, zegt hij met een diepe zucht.

Gerdien heeft medelijden met haar vader, maar ook haar gaat het aan het hart dat er weer dode kalfjes zijn geboren. Ze zijn zo lief en hulpeloos.

Opeens komen de jonge herdershonden de stal in. Ze rennen naar Gerdien en vader toe. Storm steekt zijn kop onder de arm van Gerdien door, die nog steeds op haar hurken zit. Wolf gaat naast Gerdien's vader zitten.

‘Jullie zijn braaf’, zegt vader terwijl hij de hond over zijn kop streelt.

‘Jij bent lief.’ Gerdien knuffelt Storm. ‘Jullie leven gelukkig nog’, zegt ze, niet-wetend wat hen nog te wachten staat.

Wolf staat op en loopt naar het voer van de koeien. Daar hurkt hij neer om zijn behoefte te doen.

Vader ziet dit en hij schrikt enorm. ‘Wolf, foei! Naar buiten.’

Wolf draaft de stal uit met z'n staart tussen zijn poten. Hij weet heel goed dat dit niet mag.

'Pa, dit doet Wolf toch nooit?'

'Nee, dit doet hij anders nooit, maar dit mag ook echt niet. Het is niet goed dat de koeien nu dit voer opeten. Ik zal de honden goed in de gaten houden en als jullie het nog een keer zien gebeuren, waarschuw mij dan onmiddellijk.'

Gerdien kijkt haar vader aan. 'Papa, waarom schrikt u hier zo van?'

'Gerdien, als de honden een bepaalde ziekte bij zich dragen, dan zit die ook in hun ontlasting. Dit is beslist niet goed voor de koeien. Maar hoe was het op school?'

'Goed, pa. We hebben hard gefietst, omdat ik hoopte dat de kalfjes er nog niet zouden zijn.'

'Ik ga de kruiwagen ophalen en leg de kalfjes aan de weg.' Terwijl vader dit zegt, loopt hij weg en pakt zijn mobiel. Hij belt naar het bedrijf dat de dode dieren komt ophalen.

Gerdien en Freek blijven bij de dode kalfjes zitten.

Even later is vader weer terug en leggen ze de kalfjes in de kruiwagen.

'Deze kalfjes zijn nog helemaal niet volgroeid, kijk maar.'

Gerdien en Freek kijken nog eens goed naar de kalfjes. Ze zijn zo klein en mager.

Daarna worden ze aan de kant van de weg gelegd. Freek en Gerdien leggen een zeil over de dode dieren. Dit hebben ze de laatste tijd vaak gedaan.

In gedachten kijkt Gerdien naar het zeil waar de kalfjes onder liggen. Hoe zou het toch komen? Zouden Wolf en Storm de oorzaak zijn?

Nee, dat kan niet. Hun honden hebben geen ziekte, anders hadden ze dit allang gemerkt.

‘Gerdien, Gerdien, ik heb je al een paar keer geroepen. Waar zit je met je gedachten?’

Ze kijkt Freek aan. ‘Bij onze honden. Als onze honden ziek waren, hadden we dit toch allang gemerkt?’

‘Natuurlijk, maak je maar niet ongerust’, stelt Freek haar gerust.

Terwijl ze weer naar de stal lopen, ziet Gerdien tot haar schrik dat Wolf weer zijn behoefte in het voer van de koeien doet.

‘Wolf, foei! Hier.’

Wolf komt heel schuld bewust naar Gerdien toe lopen.

‘In je hok. Je mag niet in het voer van de koeien poepen. Als je het weer doet, moet je misschien wel weg’, zegt ze met een snik in haar stem. O, ze moet er niet aan denken dat de honden weg moeten. Ze zal ook op Storm letten. Ondertussen is Wolf naar zijn hok gelopen en kijkt treurig naar buiten. Hij vindt het heel erg als ze boos op hem zijn. Gerdien doet net of hij lucht voor haar is. Wolf jankt zachtjes.

‘Hoor je Wolf niet janken?’

‘Freek, ik moet streng zijn. Het is voor zijn eigen bestwil. Ik moet er niet aan denken dat Wolf weg moet. Nu ga ik mijn vader opzoeken. Hij zal wel in de melkstal zijn.’

Gerdien opent de deur van de melkstal en kijkt naar binnen. Ja, achter in de melkstal is haar vader bezig om de melkmachine aan te sluiten.

‘Pa, pa!’

Vader kijkt op. ‘Wat is er, Gerdien?’

‘Wolf heeft weer in het voer gepoept. Voor straf ligt hij in zijn hok.’

‘Dat heb je goed gedaan. Ga straks maar een eindje met Wolf lopen. Voorlopig moet hij in zijn hok blijven.’

Gerdien haalt opgelucht adem. Gelukkig, Wolf hoeft niet weg.

Het is maar goed dat Gerdien niet weet wat haar vader van plan is.

Freek staat achter Gerdien.

‘Hoor je Moonlight en Daimont niet hinniken?’

Gerdien luistert. ‘Ja, ze moeten op stal en krijgen nog hooi. Daar herinneren ze mij aan’, lacht ze. Meteen lopen ze naar de wei.

Als de paarden Gerdien zien, komen ze er al aanlopen.

‘Krijg ik nog een kus?’ vraagt Gerdien aan Daimont, die het eerst bij het draad staat.

Voorzichtig geeft het paard haar een kus.

‘Wat ben je toch een schat.’ Ze voelt in haar rokzak en haalt er een suikerklontje uit. Voorzichtig pakt Daimont het van haar hand. Maar dan begint Moonlight luid te hinniken.

‘Stil maar, jij krijgt ook een suikerklontje, maar eerst een kus.’

Het paard geeft Gardien een kus. Daarna houdt Gardien haar hand op. Ook Moonlight pakt heel voorzichtig het suikerklontje van haar hand. Ondertussen legt Freek ook een suikerklontje op zijn hand en voordat hij er erg in heeft, geeft Moonlight hem een kus en pakt het suikerklontje van zijn hand.

Verbaasd en verrast kijkt Freek naar het paard, maar Gardien schatert het uit. Opnieuw pakt Freek een suikerklontje. Met ingehouden adem kijken ze nu naar Daimont. Ook dit paard geeft Freek een kus en neemt dan voorzichtig het suikerklontje van zijn hand.

‘Wat zijn jullie geweldig.’ Freek slaat zijn armen om de hals van Daimont en daarna van Moonlight.

‘Braaf zijn jullie.’ Gardien klopt de paarden op de hals.

‘Gaan jullie mee? Dan gaan we naar de stal.’ Ze opent het hek en neemt Daimont bij zijn halster. Freek neemt Moonlight mee. Blij beginnen de paarden te hinniken.

‘Ja, jullie ruiken de stal en jullie weten dat je nog een lekker hapje krijgt’, zegt Freek.

‘Zullen we morgen uit school een eindje met de paarden gaan rijden? Het wordt lekker weer.’ Vragend kijkt Gardien hem aan.

‘Ja, dat doen we.’

Ze lopen met de paarden de stal binnen. Eerst zet

Gardien Daimont op stal en daarna Freek Moonlight.

Ze sluiten zorgvuldig de deuren, daarna worden de ruiven gevuld met heerlijk vers hooi en krijgen de paarden nog een paar suikerklontjes.

'Tot morgen.' Samen lopen ze naar buiten.

'Waar waren jullie toch?' vraagt moeder. 'Ik heb drinken voor jullie ingeschonken.'

'We gaan met u mee, mam. We hebben de paarden al op stal gezet.'

'Dat hebben jullie precies op tijd gedaan, want het begint heel hard te regenen.'

Met z'n allen rennen ze naar binnen.